

ชีวิตต้องสู้...
แม่ชื้อถ้วน พี่ชื้อชวน

✓ ทวส หลีกภัย

กระบือเผือก กับชีวิตต้องสู้

กระบือเผือกเกิดขึ้นที่บ้านทำกระบือได้อย่างไร ฟังผมเล่า... บ้านทำกระบือ เป็นหมู่บ้านเล็กๆ อยู่ในเขตชุมแพ ขอนแก่น ที่การเข้าถึงหมู่บ้านในปี 2510 นั้นทำได้โดยทางเกวียนและเดินเท้าเท่านั้น แม้แต่รถแข่งแกร่งอย่างรถแลนด์โรเวอร์ก็ไม่สามารถเข้าถึงหมู่บ้านนี้ได้

ขอลงรูปซีเปลือยที่เดินในชุมชน
ทำขนม แทนซีเปลือยฝรั่ง
ที่เดินในทุ่งนาบ้านทำกระบือ

Section: สารสรรค์ วันอาทิตย์/-

วันที่: อาทิตย์ 27 สิงหาคม 2560

ปีที่: 15

ฉบับที่: 5316

หน้า: B4(ซ้าย)

Col.Inch: 85.34 Ad Value: 93,874

PRValue (x3): 281,622

ศิลปิน: สีสี่

คอลัมน์: ชีวิตต้องสู้...แม้ชื่อถ้วน พี่ชื่อชวน: กระบือเผือกกับชีวิตต้องสู้

หมู่บ้านท่ากระบือ เป็นหมู่บ้านที่ถูกเลือกให้เป็นพื้นที่ที่จะสร้างโรงงานปูนซีเมนต์ จึงมีโครงการสำรวจวัตถุดิบเพื่ออุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ ที่ผมกับทีมคนเยอรมันจะต้องเข้าไปทำการสำรวจ ปกติการที่จะเข้าถึงแคมป์ที่หมู่บ้านท่ากระบือจะต้องใช้รถแทรกเตอร์เดินลุยน้ำหน้าไปก่อน เพื่อเปิดทางให้รถแลนด์โรเวอร์วิ่งตามเข้าไปได้ แต่เมื่อเข้าดูฝนไม่วาระประเภทใด จะไม่สามารถสัญจรไปมาได้อีก เพราะพื้นถนนจะเป็นแต่หล่มโคลน

วันหนึ่งกลางปี 2511 เพื่อนคนหนึ่งของมิสเตอร์ Balzer คนเยอรมันได้เดินทางจะมาที่แคมป์ท่ากระบือ ซึ่งผมกับมิสเตอร์ Balzer จะต้องไปรับและพามาที่แคมป์ และเนื่องจากถนนรถยนต์ใช้การไม่ได้แล้ว จึงต้องเดินอย่างเดียวเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร

การเดินทางกลับมาที่แคมป์ผมกับมิสเตอร์ Balzer และเพื่อนฝรั่งได้เดินลัดตดทุ่งนากันมาได้ครึ่งทาง ก็พอดีเกิดฝนตกหนัก จนเป็นเหตุให้ฝรั่งเพื่อนมิสเตอร์ Balzer ซึ่งกลัวเสื้อผ้าเปียกถอดเสื้อผ้าทุกชิ้นออกหมด ไม่เหลือแม้แต่กางเกงใน

ฝรั่งเพื่อนมิสเตอร์ Balzer ถอดเสื้อผ้าทุกชิ้นรวมทั้งกางเกงใน ใส่ลงในถุงพลาสติกเก็บไว้บนหัวแล้วเดินโทงๆ ลัดทุ่งนาไป โดยมีมิสเตอร์ Balzer กับผมเดินตามกัน นึกภาพย้อนกลับไปที่อะอิดอะออยยังไม่หาย

บ้านท่ากระบือของชุมชนแพขนอนแก่นเมื่อกว่า 50 ปีก่อน เป็นหมู่บ้านที่ห่างไกลความเจริญเป็นอย่างยิ่ง แม้แต่ฝรั่งตัวเป็นๆ ชาวบ้านก็คงไม่เคยเห็นมาก่อน จะมีก็แต่ควายอยู่ตามทุ่งนา ที่ชื่อหมู่บ้านก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นบ้านท่ากระบือ

แต่วันนั้นชาวบ้านบอกว่า เกิดเหตุมหัศจรรย์ ได้เห็นกระบือเผือกเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งตัว

เรื่องนี้ต่อเนื่องมาจากตอนที่แล้ว คือเหตุการณ์ในกลางปี 2511 ที่บ้านท่ากระบือ อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น เมื่อเข้าสู่ฤดูฝน ซึ่งทำให้ผมหวนคิดถึงชีวิตต้องสู้ของนักธรณีวิทยา ในครั้งที่ผมกับมิสเตอร์ Balzer ต้องออกไปรับเพื่อนของมิสเตอร์ Balzer วิศวกรชาวเยอรมัน ที่มาจากบริษัท Polysius และเราเดินฝ่าสายฝนกลับแคมป์มาด้วยกัน

แคมป์หรือที่พักของเราที่บ้านท่ากระบือ ตั้งอยู่ฝั่งคลองตรงข้ามที่น้ำกำลังไหลเชี่ยว และเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะไปถึงที่พักได้ก็คือ ต้องว่ายน้ำข้ามไป

คลองมีขนาดกว้างประมาณ 20 เมตร นับว่ากว้างสำหรับผม คนว่ายน้ำไม่เก่ง

มิสเตอร์ Balzer กับเพื่อนวิศวกรของเขาซึ่งเป็นตาซีเปลือยในตอนนั้นแล้วว่ายน้ำเก่งทั้งคู่ และเป็นผู้ว่ายก่อนถึงฝั่งตรงหน้าได้อย่างไม่มีปัญหาฝรั่ง 2 คน เมื่อว่ายข้ามไปได้แล้ว ก็ยื่นคอยเอาใจช่วยผมอยู่ฝั่งตรงข้าม

ส่วนผมจำได้ว่า ได้ยื่นพิจารณาความเชี่ยวชาญของสายน้ำอยู่นานทีเดียว

ผมยื่นพิจารณาความเชี่ยวชาญของสายน้ำประกอบกับความสามารถของตัวเองว่าเมื่อลงไปว่ายแล้วจะต้องประคองตัวตามน้ำอย่างไร โดยให้น้ำช่วยพยุง

Section: สารสรรค์ วันอาทิตย์/-

วันที่: อาทิตย์ 27 สิงหาคม 2560

ปีที่: 15

ฉบับที่: 5316

หน้า: B4(ซ้าย)

Col.Inch: 85.34

Ad Value: 93,874

PRValue (x3): 281,622

คลิป: สีสี่

คอลัมน์: ชีวิตต้องสู้...แม่ชื่อถ้วน พี่ชื่อชวน: กระป๋องเผือกกับชีวิตต้องสู้

พาไป และจะเลยจุดเป้าหมายที่ต้องขึ้นฝั่ง คลองตรงข้ามไปอีกไกลแค่ไหน
จะต้องคิดคำนวณและต้องพยายามเอาตัวรอดให้ได้

และเมื่อผมว่ายน้ำเอาตัวรอดมาได้ในคราวนั้นแล้ว ทำให้ผมต้องนึกถึง
เพื่อนนักธรณีวิทยาคนหนึ่ง คือคุณวันชัย นิตยวรรณ

คุณวันชัย รับราชการอยู่กองธรณี กรมทรัพยากรธรณี และเป็นนัก
ธรณีวิทยารุ่นที่ 7 จบหลังผม 2 ปี ได้จมน้ำตาย ขณะสำรวจหินในลำห้วย
แห่งหนึ่ง ที่ อ.บ่อเกลือ จ.น่าน

ทุกๆ ที่คุณวันชัย เคยเป็นนักกีฬาว่ายน้ำของคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ผมสันนิษฐานว่าคุณวันชัยน่าจะเป็นตะคริว

นักธรณีวิทยา ที่ทำงานในภาคสนาม บางครั้งก็ต้องพบกับอุปสรรคจาก
ธรรมชาติอย่างคาดไม่ถึง และอาจถึงแก่ชีวิตดังที่ได้เล่ามานี้ ■